

er bevarede. Paa Sokkelens tre Sider er der ligeledes Jærnornamenter. Paa Forsiden ses en staaende Engel, der holder en nedadvendt Fakkell. Paa hver Smalside har der været Symboler for Tro, Haab og Kærlighed, hvorefter det ene nu mangler. Gravmælet er malet brunt. Dets Bagside er glat. Paa Korsets Forside staar en fyldig Indskrift med forgyldte Bogstaver.

Dette Gravmæle betegner Toppunktet af kunstnerisk Udvikling blandt de forefundne Trækors fra fynsk Omraade.

Den Korsarmsafslutning, der forekommer paa et Kors paa *Marstal* Kirkegaard, maa vel snarere kaldes en Udartning end en Udvikling. Hver Korsarm er her forsynet med en ny mindre Korsarm, saa der fremkommer et korsset Kors. Ydermere er det bebyrdet med en Indskriftsplade paa Hovedkorsets Midte.

(Fortsættes).

Nogle stedsegrønne Planter

Af Gartnerassistent Willy F. Hansen

De Prydplanter, der udbydes til Salg, findes i saa mange Arter og Varieteter, at kun Specialister i Plantekendskab kan være fuldt fortrolige med deres særlige Egenskaber og Kulturkrav. Og det nye, der kommer frem, er det endnu sværere at vurdere.

Det er derfor forstaaeligt, at der gaar en vis Tid, inden virkelig gode Planter opnaar den Udbredelse, de bør have. Undtagen herfra er selvfølgelig Planter, der er saa iøjnefaldende, at de maa ses af alle og enhver, eller Planter, der er i Besiddelse af særlig straalende Egenskaber. Som Eksempel kan nævnes den forholdsvis nye *Polygonum baldschuanicum*, der nu omtrent findes i hveranden Have.

De følgende Linier er en Opfordring til at prøve nogle af de Planter, der fortjener at plantes mere.

Berberis verruculosa (se Fig. 168).

Væksten er nærmest opret kompakt, dog lidt uregelmæssig, enkelte Grene overhængende.

Grenene, der er stærkt tornede og er opstigende, har paa den yderste Del talrige smukt bøjede Sidegrene. Andre Grene bryder undertiden op som Rodskud, der vokser igennem og ud over de ældre Dele af Planten.

Bladene er 1,5 cm lange, bølgede og tornede, egentlig smaa Udgaver af Ilexblade. Undertiden farves en Del af Løvet smukt rødt om Efteraaret.

Blomsterne er gule, Maj, ret talrige, saa Planten virker som en blomstrende Busk, selv om Blomsterne i sig selv er uanseelige. Frugterne er sorte, men plejer ikke at optræde særlig rigeligt.

Planten er haardfør og nøjsom, taaler Sol og Blæst samt nogen Skygge. Højde 0,75-1,25 m.

Berberis verruculosa taaler Klipping og kan derfor anvendes til Hække, der ikke forlanges altfor friserede.

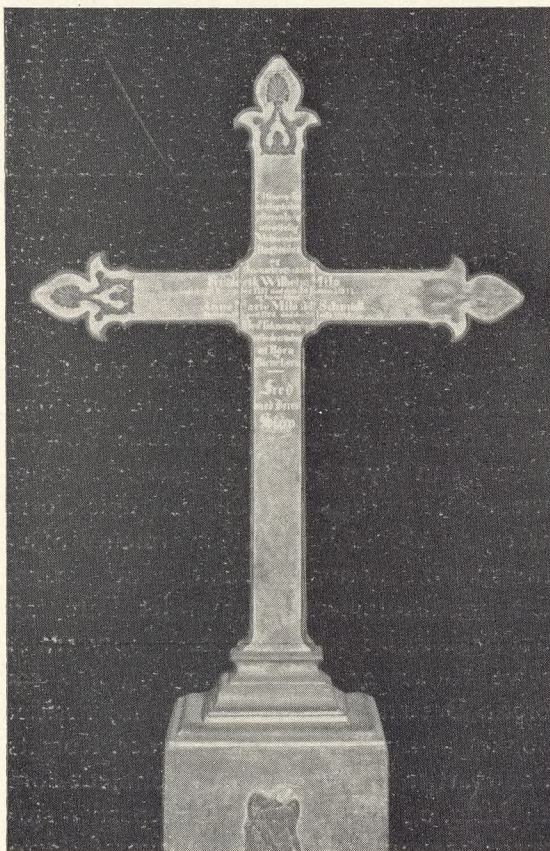

Fig. 164.
Trækors med
Antydning af
Liljemotiver.

Berberis verruculosa er paa Grund af sine mange gode Egenskaber ved at blive anvendt en hel Del, men fortjener endnu større Udbredelse. Det er maaske rigtigst at tilføje, at *Berberis verruculosa* kan formeres under Glas ved halvmodne Skud Sommeren igennem.

Berberis candidula minder en Del om *B. verruculosa*, men adskiller sig herfra ved, at Væksten er svagere, i alle Dele mere behersket. Bladene er lysere baade paa Over- og Underside; de er smalle, indtil 3 cm lange. Og da *B. candidula* har tættere og langsommere Vækst, kan den danne mere sirlige Hække. De unge Planter virker lidt spinkle, men har man Tid til at vente, forvandles de snart til kompakte Halvkugler. Højde 0,5 m.

Berberis Julianae er den store Broder blandt de her nævnte stedsegrønne *Berberis* (se Fig. 165).

Grenene er næsten lodret opstigende, paa den øverste Halvdel besat med næsten vandrette Sidegrene.

Bladene er indtil 5 cm lange, 1 cm brede. Tornene er indtil 6 cm lange, hvidgrønne, derfor stærkt synlige og dekorative. Højde 1,6 m. Haardførhed synes upaaklagelig. Anvendes enkeltvis eller i fri Plantning; den kræver dog betydelig mere Plads end de to førstnævnte *Berberis*.

Planterne er ofte podede paa Underlag af *Berberis vulgaris*, der ofte giver Rodskud; derfor maa man sørge for at fjerne Vildskud snarest muligt.

Cotoneaster microphylla (se Fig. 167).

Væksten er udbredt opret, uregelmæssig. Grenene er ofte stærkt krydsende. Barken er næsten sort.

Bladene er elliptiske, 1 cm lange, næsten sortgrønne, stærkt glinsende, næsten som de var lakerede. Frugterne er til Gengæld matte, store og meget holdbare.

Højden er sjældent mere end 1,25 m.

Paa Grund af den uregelmæssige Vækst virker *C. microphylla* helt anderledes end de andre lave *Cotoneaster*. Taaler stærk

Beskæring og kan derfor muligvis anvendes til brede Hække. Haardførheden er desværre ikke saa stor som ønskelig; paa kolde vaade Jorder kan Skudspidserne fryse lidt ned. Taaler en Del Skygge og megen Tørke.

Lonicera pileata er en næsten stedsegrøn *Lonicera* med udbredt, dog ikke krybende Vækst (se Fig. 169).

Grenene er først opstigende, bøjer sig saa næsten vandret ud. Sideskuddene er talrige, delvis forgrenede. Bladene er elliptisk, lancetformede, ret talrige, mørkegrønne og blanke. Blomsterne er uanselige. Frugterne er violette, men optræder sjælden talrigt. Højde 30-50 cm.

Fig. 165.
Berberis Julianae.

Fig. 166.
Pachysandra terminalis.

Plantens fornemste Egenskaber er, at den taaler endog megen Skygge; den er yderst hardfør og nøjsom. Anvendelig til lave Hække og til Bunddække.

Veronica cupressoides hører til de lave træagtige Veronica.

Grenene er oprette, let udadbøjede, stærkt forgrenede, og Sidegrenene forgrener sig stærkt. Grenene har de første Aar samme grønne Farve som Bladene, der er ganske

smaa, skælagtige. Af disse forskellige Grunde faar *Veronica cupressoides* et mosagtigt eller rettere cypreslignende Udseende.

Paa Grund af den stærke Forgrening, de grønne unge Grene, den passende villige Vækst og sidst, men ikke mindst, Evnen til at taale stærk Beskæring, maa *Veronica cupressoides* egne sig fortrinligt til Smaahække. Kravene til Jordbund er beskedne, Sol og Blæst taales godt. Dog kan man vist ikke sige, det er en Skyggeplante. Højde 0,50-0,75 m.

Pachysandra terminalis (se Fig. 166) er en ca. 20 cm høj Plante, der nærmest maa betegnes som en stedsegrøn Busk, men Stænglerne er dog ikke egentlig træagtige. De er lidt nedliggende, senere opadstræbende. Bladene er lyst grønne med et svagt gulligt Skær; de samler sig nærmest i en Slags Roset i Grenspidsen. Blomsterne fremkommer i Skudspidserne i Maj-Juni, men de er afgjort uanselige.

Pachysandra terminalis breder sig ved Rodskud, der bryder frem nær ved Plantens ældre Dele og derved dannes snart et smukt Tæppe. Rodskuddannelsen er dog ikke stærkere, end at Planten kan anvendes til Kantindfatning.

Pachysandra er i sig selv ikke særlig anset; det, der giver den Værdi, er dens utrolige Evne til at taale Skygge og Tørke; det er egentlig ikke saa ofte, de to Egenskaber optræder samtidig hos en Plante.

Pachysandra trives tilsyneladende godt paa forskellige Jorder; det, der passer den daarligst, er svær Lerjord og stærk kalkholdig Jord.

Om Formeringen skal meddeles, at *Pachysandra* kan formeres ved Rodstiklinger, ved Deling og ved Stikning af halvmodne Skud i August samt ved modne faste Skud i September og ved urteagtige Skud i Juni.

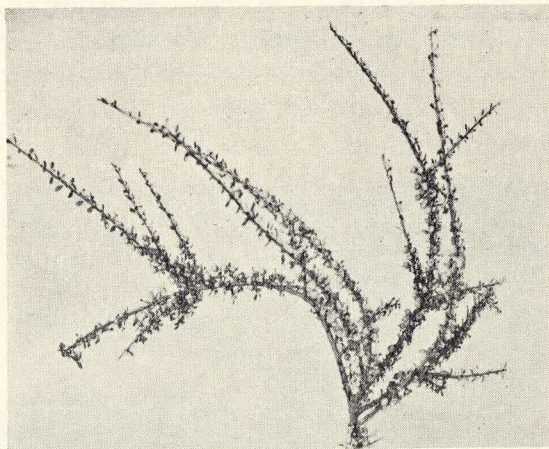

Fig. 167.
Cotoneaster
microphylla.

Fig. 168.
Berberis
verruculosa.

Fig. 169.
Lonicera
pilata.